

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 12	15. Juni 1912	61. Aargang

En frisindet Ikke-Mormon og hans Dom angaaende Mormonfolket.

(Skrevet fra Logan, Utah, til „Den danske Pioner", Omaha, U. S. A.)

Jeg beder Dem give mig Plads for følgende Vidnesbyrd om Mormonerne som et Folk:

Jeg vil allerførst sige, at jeg hverken er eller nogensinde har været Mormon, men jeg har været bosat iblandt Mormonerne i over 20 Aar og tror derfor at have et grundigt Kjendskab til dem som Naboer og Medborgere. Deres Religion øver ingen Indflydelse paa mig; jeg er i det Hele taget ikke religiøst anlagt og befatter mig derfor ikke med at veje eller udlægge religiøse Anskuelser.

Jeg ser, jeg hører, og jeg læser stadig i Blade, Tidsskrifter og Bøger Artikler om Mormonerne. Disse Artikler fremstille Mormonerne i meget forskjelligt Lys; nogle søge at fremstille dem som latterlige, fanatiske Taaber; andre fremstille dem som enfoldige Stakler, som deres Præsteskab udnytter og tager Fordel af paa alle mulige og umulige Maader. Atter andre fremstille dem, baade Præster og Folket, som nogle moralsk fordærvede Vellystninge, der kun leve og aande for „Kjødets Lyst, Øjnenes Lyst og syndig Fordærvelse for dem selv"; endelig fremstille andre dem som de mest snedige og underfundige Mennesker, der leve eller nogensinde have levet paa Guds grønne Jord — og saa fremdeles!

Til alle disse Fremstillinger af Mormonerne som et Folk har jeg — efter 20 Aars Ophold iblandt dem — kun eet Svar, og det er: at det er ugrundet altsammen! Mormonerne som et Folk ere hverken umoralske, dumme eller undersundige; men naar jeg siger dette, saa ønsker jeg, at det skal blive forstaaet, at jeg ikke dermed mener, at de ere et fejlfrit Folk; det gamle Ord, at „der er braadne Kar i alle Lande", kan sikkerlig ogsaa anvendes her. Men jeg skylder Sandheden at indrømme, at de ere et moralsk, arbejdsomt og kløgtigt Folk.

Tusinde og atter Tusinde af Kvadratmile Land, som for et halvt Hundrede Aar siden laa hen som tør Ørken, ere i Dag forandrede til frugtbare Kornmarker, overstrøede med Tusind Hjem, omringede af smukke og velplejede Frugthaver. Som ved Tryllekraft ere Byer fremstaaede fra Nord til Syd, med solide og pragtfulde Bygninger, baade private og offentlige, og med symmetriske, brede Gader, Byer, som jeg troer Fremtiden vil bedømme som et eneſtaaende System af Byer, anlagte paa en smuk, sund og fornuftig Maade.

Til alt dette ledes Vandet fra de evigt snedækte Bjerge, igjennem et vistnok i Verden eneſtaaende Kanal- og Grøftesystem, som en Livsbetingelse for det Hele.

Dette kan ikke kaldes hverken Fanatisme eller Sværmeri; det er Virkelighed altsammen. Jeg har for længe siden opgivet at betragte Mormonerne som Fanatikere; jeg opfatter dem nu mere som Idealister, praktiske Idealister vel at mærke. Deres Ideal er at opbygge Zion paa Jorden. De arbejde troligt derpaa. De have ved frivillige Bidrag bygget flere Templer, Tabernakler, Kapeller og Mødehuse end nogen anden Kirke paa Jorden i samme Tidsrum.

Men Mormonernes store Ideal, store Tanke, urimelig og uopnaaelig, men som uden Tvivl har kostet dem mere i Tid og Penge end noget andet, er dog vistnok dette, at de tro, at de skulle omvende hele Verden. Ja, her vil Læseren smile og sige: Er det maaske ikke fanatisk? Jeg har ofte sagt det samme. Men det være nu, hvad det vil; Mormonerne arbejde troligt paa at realisere Idealet. I den Hensigt udsende de herfra Missionærer i Tusindvis hvert Aar til saa at sige alle Dele paa Jorden, og for i dette Øjemed altid at have nye Missionærer at udsende ere alle Mænd indrullerede i Missionærkorps eller en Præsteorden, om hvis Medlemmer det forventes, at de altid ere parate til med kort Varsel at tage Staven i Haanden og Randselen paa Nakken og gaa til hvilket som helst Land paa Jordens Overflade, hvortil de maatte blive kaldede.

Dersom disse Missionærer nu fik Løn og Rejseudgifter betalte, saa kunde der endda for deres Vedkommende være nogen Mening i det; men det mærkværdige er, at fra den Dag af, da de forlade deres Hjem, og til de komme tilbage, maa de selv afholde samtlige Udgifter. Hvis

de alle vare rige, lod det sig forstaa, hvad Udgifterne angaar; men denne „Kalden til Missionen" kommer saavel til den Ubemidlede som til den Velhavende. Det er aldeles utroligt, hvilke Ofre disse Mennesker ere villige til at bringe for Missionen. Lad mig fremdrage et Par Exempler.

Her er en Arbejder, Haandværker; han er Familieforsørger og bliver kaldet til Missionen. Han ønsker at gaa, hans Hustru og Børn ønske det samme. Thi her er igjen Idealet: „Min Mand paa Mission, Fader paa Mission". Der er en Glæde, en Stolthed i disse Ord, som man hører dem udtalt. Det er mig en Gaade, hvorfra Glæden kommer; jeg kan kun svare mig selv: Idealet! Han bestemmer sig til at gaa, og saa komme Slægt og Venner ham til Hjælp, nogle maaske med et lille Laan og andre med Tilsagn om lidt Hjælp til Familien, medens han er borte.

En skjøn Morgen i Maj 19— mødte vi paa Jernbanestationen i Logan for at se vor Missionær fare bort. Vi saa' ham staa ved Nordenden af Perronen ved Siden af sin Hustru og deres 5 Børn, 2 Drenge og 3 Piger. Jeg syntes, der var noget højtideligt over denne Familiescene. Nu kom hans gamle Fader (en gammel Mormonveteran, som i sin Tid selv havde udført tre Missioner og nu var nær 80), og da Missionæren saa' ham, gik han ham et Par Skridt i Møde. Jeg saa', at han lagde sin Arm om den Gamles Hals og sin Kind til hans Kind. Faderen saa' stift paa Sønnen et Øjeblik, og jeg hørte ham sige disse simple og dog saa indholdsrige Ord: „Gaa, og Gud være med Dig!" — Toget satte sig i Bevægelse, og med et Spring var vor Missionær oppe og snart ude af Syne.

Jeg gik tankefuld hjemad. Saadanne Scener ere Hverdagsscener her; de høre med til Livet iblandt Mormonerne; men det var første Gang, jeg havde været til Stede ved en saadan Lejlighed, og jeg har for den Sags Skyld heller ikke været det senere. Jeg var utilfreds med Mormonerne, utilfreds med mig selv; jeg tænkte: „Det er jo dog Fanatisme og Daarskab det hele, og til hvad Nytte? Gaa ud og omvende Verden — jo vist! Nu maa Familien klare sig, som den bedst kan, til han kommer igjen, maaske lide Nød eller modtage af Naade, og nogen af dem dør maaske."

Derfor var jeg utilfreds med Mormonerne, fordi de ikke vare klogere, men jeg var ogsaa utilfreds med mig selv, og jeg tænkte: Kan jeg, som føler mig klogere end dem, maale mig med dem i Oprigtighed, i Opofrelse? Vilde jeg, om jeg end var aldrig saa overbevist om en Sags Nytte og Gavn, gjøre det samme uden Egennytte? Jeg var bange for at svare mig selv.

Det Tilfælde, som jeg her har beskrevet, drejede sig om en ubemidlet Mand; der er andre, som naturligvis ere bedre stillede i økonomisk Henseende. — Da Mormonerne som Regel ere flittige og sparsommelige,

ere mange af dem ret vel situerede, men selv under saadanne Forhold er dog en Mission paa to Aar ikke at regne for en Bagatel, og kun meget faa ere de, som undslaa sig for at gaa.

Jeg husker en Mand, som jeg i Forbigaaende sagt respekterer meget højt, men han var nu alligevel af den Slags, som vender en „Dime" (en Mønt) i Haanden mere end een Gang, før han giver den ud, og jeg husker for Aar tilbage, at jeg spottende sagde til ham: „Ja, du gaar da aldrig paa Mission, dertil har du dine Dollars for kjære". Men Tiden kom, at han blev kaldet, og han gik. Kort efter at han var kommen hjem, blev hans Søn, en meget ung Mand, kaldet; ogsaa han gik, og Faderen betalte hans Missionsudgifter. Der siges, at en Mission koster i kontante Penge fra 700 til 1000 Dollars. Hvis vi tage det mindste Beløb (og det tænker jeg er lavt sat for en Rejse og Ophold i Udlandet i 2 Aar), saa betyder det her en kontant Udgift af $ 1400 og en Mands Arbejde i 4 Aar. I Sandhed en smuk, frivillig Gave eller Offer af en Mand, som jeg havde bedømt som gjerrig. Men Ofret blev givet for den store Tanke: at omvende Verden.

Det er i det Hele taget et Fænomen i Menneskets Historie, som jeg ikke kjender noget Sidestykke til; det er og bliver for mig en Gaade, som jeg ikke er mægtig at løse og derfor maa lade uløst. Jeg kan beklage disse Folk og samtidig beundre dem; men hade eller bære falsk Vidnesbyrd imod dem, det hverken kan eller vil jeg — men der er jo ogsaa nok foruden mig, der gjøre det.

Men det var om Mormonerne som Naboer, jeg egentlig vilde skrive lidt. Det var min Erfaring hjemme fra, at religiøse Folk vare meget tilbøjelige til at fordømme anderledes troende og navnlig saadanne, som slet ikke troede. Men i saa Henseende ere Momonerne meget liberale, og i Handel og Vandel spørges der ikke, om Vedkommende er en Broder i Troen eller ikke. Jeg taler af lang Erfaring. I de 21 Aar, jeg har været bosat her, har jeg baade været Arbejder og Farmer og nu Forretningsmand, og i alle disse Forhold har jeg ikke set nogen Forskjel blive gjort. Jeg driver i Dag min Forretning (Kolonialhandel) Side om Side med andre lignende Forretninger, der drives af Mormoner, og dog har jeg al den Søgning, som jeg med Rimelighed kan forlange. Det er disse Forhold, jeg særlig ønsker at bringe til de af mine Landsmænds Kundskab, som have til Hensigt at søge sig et Hjem i det fjerne Vesten. Naar I gaa ud paa Opdagelsesrejse, gaa da ikke Utahs Dør forbi, men kom indenfor og se, hvad her findes, og jeg vil paa Forhaand love, at baade Mormoner og Ikke-Mormoner ville byde eder velkommen.

Hermed vil jeg slutte, men jeg synes, som jeg hørte Nogen sige, at jeg har ikke fortalt noget om det afskyelige Polygami. Det var heller ikke min Hensigt af den gode Grund, at det er „hedenfaren". Her findes en-

kelte gamle Mænd endnu, som vel i Ordets strengeste Forstand ere eller have været Polygamister. Men om faa Aar er det alt en Saga blot, og det vil da være lige saa vanskeligt eller umuligt at finde en Polygamist i Utah som at finde en Knappenaal i en Høstak.

I sin Tid var Polygami vel nok et af Mormonernes Idealer, men det var opgivet, da jeg bosatte mig iblandt dem, og Døden har snart udjævnet dets Spor. Om Mormonerne i Tidens Løb ville opgive andre af deres Idealer, lader jeg henstaa ubesvaret.

Jacob Rantrup.

Erfaring og Udvikling.

(Af Herman J. Wells i »Mill. Star«.)

En velkjendt Fabel fortæller os, at en Mand opfordrede sin Søn til at brække et Bundt Kviste. I ungdommelig Iverighed tog Drengen fat paa Opgaven, men hvor meget han end sled og anstrengte sig, kunde han dog ikke brække Bundtet. Tilsidst kastede han det fra sig og erklærede, at han ikke kunde gjøre det. „Jo, du kan", sagde Faderen, og dermed løste han Baandet op og brækkede Kvistene een for een.

Denne gamle Historie er bleven saa ofte og saa forskjelligt benyttet, at den næsten er slidt op; men den passer dog til at belyse det Emne, som vi her ønske at omtale. Ethvert Menneske har af sin himmelske Fader faaet et Bundt Kviste, nemlig sine Erfaringer. For at kunne opnaa noget af dem, brække dem, har han faaet Kraft — aandelig og legemlig Styrke. Lignelsen om Talenterne lærer os, at dette vort naturlige Værktøjs forskjellige Beskaffenhed og Værdi vil blive taget i Betragtning, naar Opgjørelsens Time kommer. At overvinde Alt paa een Gang er ikke alene ikke muligt — det er ikke ønskeligt. „Dersom Kundskaben var en Fugl, og jeg havde fanget den", siger en tysk Lærd, „da vilde jeg lade den flyve igjen for at have Fornøjelsen af at kunne forfølge den". Tro er Evangeliets første Princip, og med Troen som en Talisman kan Mennesket rolig, glad og uden Frygt gaa fremad og erhverve sig Kundskaber igjennem sine Erfaringer.

Vi give ofte vor Beundring og Hyldest tilkjende overfor de store Geniers Handlinger og Bedrifter. Vi have Bibliotheker, Kunstmuseer, Theatre, Idrætsbaner, Udstillinger osv., hvorigjennem en højere Udvikling i alle Retninger lettes. Vi høre en berømt Musiker, en glimrende Skuespiller eller Taler, og vi sige: „Hvilke Underværker dette Geni kan gjøre! Hvilke herlige Ting han kan udføre og med hvilken Smidighed og Akkuratesse! Bare vi ogsaa vare saaledes velsignede med Evner!" Vi kalde ham begavet, inspireret. Men hver eneste af disse Kunstnere har uden Tvivl opnaaet sin Dygtighed gjennem mange Aars taamodigt og møj-

sommeligt Arbejde. De veed, hvad det vil sige at overvinde Enkelthederne. „Geni er Evnen til at være meget ihærdig" eller, som Edison saa slaaende udtrykker det, „ikke Inspiration — men Transpiration". Geniet er som Regel ikke urolig eller febrilsk i sine Bevægelser. Han bringer ikke Tankens og Talens ædle Perler frem af en drømmende Ligegyldighed eller Dorsthed. Maaske der har været nogle enkelte „Vidundermennesker", som have skrevet overspændte Fortællinger under Indflydelse af Spiritus eller andre sandsebedøvende Midler, men deres Arbejder ere hverken gode eller varige. En dygtig Maler forstaar som oftest at værdsætte en stor Digter, fordi han tildels har de samme Besværligheder at kæmpe med som Digteren. Grundlovene i enhver Livsgjerning ere de samme. Den, som har brækket den første Kvist, veed, hvorledes han skal tage fat paa den næste. Ved at gjennemgaa Kjødets Skrøbeligheder og Lidelser fik Kristus Medfølelse ikke alene for os, men med os, og derfor vil hans Dom blive retfærdig og barmhjertig.

Men der er Nogle, som synes at være bange for Livet, og som altid søge at undgaa de Ting, som de ere sendte hertil for at udføre. At leve er stadig at vælge mellem Godt og Ondt, Retfærdighed og Uretfærdighed, Visdom og Daarskab, men for ikke at blive nødsaget til at træffe et personligt Valg har man omgjærdet sig med en Mur af Former, Etikette osv. Det er meget nemmere at lægge Ansvaret for vore Handlinger paa vore Forfædre. Sommetider kan det være rigtigt nok at gjøre dette, men vore Forfædre kunne ikke afgjøre alle Ting, og i mange Tilfælde ere deres Domme saa urimelige og selvmodsigende, at det daglige Liv bliver tomt og besværligt for mange Mennesker, fordi de vælge at gjøre og handle ganske saaledes, som deres Forfædre gjorde. Nogle søge at blive fri for deres Livsopgave ved paa samme Maade, som Strudsen skjuler sig for Jægeren, at gjemme deres Hoveder i Uvidenhedens og Overtroens Sand.

Hvad Slags Himmel tror De, at saadanne Mennesker forestille sig? Ubestemthed og Usikkerhed maa nødvendigvis gjøre sig gjældende i deres Opfattelse, medens Magelighed og sløv Ligegyldighed ogsaa indtage en vigtig Plads i denne, at dømme efter deres nuværende Ønsker og Formaal; thi de ere altid utilfredse her paa Jorden og forvente at opnaa Glæde og Fred i Himlen. Forstyr disse Drømme om det næste Liv ved at lade dem vide, at Herrens aabenbarede Ord ikke stemme med disse; du vil da blive Gjenstand for deres Bitterhed og Haan, og dit Budskab vil blive tilsidesat og forkastet.

Desuagtet frygte disse Mennesker for Alderdom og Død; tænk paa det saa lidt som muligt, lad det være et forbudt Emne. Med Sorg og Græmmelse se Menneskene i Reglen paa den fremrykkende Alders Rynker og Svagheder. Der er saa mange, som ere forbi deres bedste Alder og kun Vrag eller haabløse Rester af, hvad de kunde have været. Hvem

har ikke set en tidligere Kunstner eller Taler, som Nødvendigheden har tvunget til atter at betræde Scenen eller Talerstolen; man er gaaet for at høre ham, men er bleven skuffet og bedrøvet over Forestillingen. „Han er ikke den, han tidligere var", er et ofte gjentaget Udtryk. Wordsworth siger, at „Livet er kun en Fortælling om Morgenes Græs, vissent om Aftenen"; Keats sammenligner Menneskelivets forskjellige Afsnit med de 4 Aarstider og slutter med at sige, at Mennesket „har sin Vinter ogsaa, afbleget og bar".

Lad os nu se lidt paa denne mørke Skys gyldne Ramme! Der er en herlig Alderdom personificeret i de tause Sjæle, som, fyldte med Tro og Fred, roligt vente paa den Stund, da de ville blive løste fra deres Skrøbelighed og igjen blive i Stand til med forøget Kraft og Styrke at stræbe, arbejde og virke. De have tilbragt deres Liv med ædle Handlinger, og Døden er kun et Skridt fremad paa deres Udviklingsbane. De have levet og benyttet hver Dag, som er givet dem; de have holdt deres anden Prøvestand og have faaet en dybere og fuldere Forstaaelse af Livet og dets Formaal. Dette er, som det bør være.

For dem, som prøve paa gjennem deres Erfaringer at lære at antage det Gode, at vælge og bestemme for sig selv, vil Herrens Aabenbaring om evig Fremgang og Udvikling blive modtaget med udelt Glæde og Tilfredshed. Den eneste Himmel, som de ønske at indgaa i, er Flidens, Virksomhedens og Udviklingens Himmel, hvor Herrens Hensigter med Menneskene blive realiserede, og hvor Menneskene dømmes og belønnes alene efter deres ærlige, taalmodige og intelligente Bestræbelser. En saadan Himmel og Salighed er det, „Mormonismen" lærer, fordi Gud har sagt, at en saadan Opfattelse af Livet herefter er rigtig. Vi ville altid have Vanskeligheder at overvinde — Kviste at brække — thi vor Lykke og Tilfredshed her paa Jorden og i Himlen afhænge af dem. De ere de Midler, ved Hjælp af hvilke Herren har i Sinde at udvikle vore Evner og Muligheder og bringe os nærmere til Fuldkommenhedens Maal.

En Moders Magt. Lad Mødrene virke for, at Hjemmet kan blive det lykkeligste Sted paa Jorden. Dersom de altid skjænde og ere utilfredse, da ville de miste deres Indflydelse paa Børnene, og Drengene ville fristes til at tilbringe deres Aftener borte fra Hjemmet. Hjemmet er det bedste Sted for Drenge og Mænd, og en god Moder er Hjemmets Sjæl. Smilet paa en Moders Ansigt har ført Mange paa den rette Vej, og Frygten for at se en Taare i hendes Øjne har kaldt mangen Mand tilbage fra de onde Veje. Drengen har maaske et Hjerte af Jern — men Moderen kan holde ham som en Magnet. Djævelen er ikke sikker paa at have en Mand i sin Magt, saa længe denne har en god Moder i Live. — Stor er din Magt, o Kvinde! Sørg for, at den bruges for Ham, som tænkte paa sin Moder selv i Dødskampens smertefulde Stund. Spurgeon.

Lørdag den 15. Juni 1912.

Den menneskelige Fornuft og den hellige Skrift.

Det, som først og fremmest tilkjendegiver den hellige Skrifts Inspiration og Guddommelighed for os, er den Aand, i hvilken den er skreven, og den aandelige Rigdom, som den bringer til dem, der samvittighedsfuldt og trofast læse den. Vor Opfattelse og Forstaaelse af Skriften burde derfor være i Overensstemmelse med de Formaal, for hvilke den blev skreven. Den har til Hensigt at forøge Menneskets aandelige Gaver og at aabenbare og knytte fastere det Slægtsskabsbaand, der existerer mellem Mennesket og Gud. Ligesom alle andre hellige Bøger maa Bibelen studeres for fuldtud at kunne blive skattet, men den Studerende maa være aandeligt paavirket og søge efter aandelige Sandheder.

Det vilde være Daarskab at prøve paa at fatte aandelige Sandheder paa samme Maade, som man søger at løse mathematiske Opgaver. Dette betyder ikke, at vi skulle undlade at bruge vor Fornuft, naar vi læse Bibelen, men derimod, at vor Tænkeevne bør arbejde saaledes, at vor aandelige Fattigdom altid er tilstede i vor Bevidsthed. Derfor ville de, som ikke indrømme at have nogen aandelig Mangel eller Ufuldkommenhed hos sig, ikke fra de hellige Bøger modtage det, som disse Bøger have beredt for dem, der ærligt og inderligt søge efter deres herlige Skatte.

Bortset fra den aandelige Betydning for Menneskeslægten, som Bibelen har, indeholder den utvivlsomt den bedste Forklaring af Menneskelivet og dets Formaal, som nogensinde er bleven skrevet. Lærde Mænd gjenkjende i dens Lærdomme et Væld af herlige Sandheder, og gjennem mange Aarhundreder har man søgt til dens Blade for at overbevise Menneskene om Guds største Sandheder. Til Trods for alt det, som er sagt om denne vidunderlige Bog, er dog ikke noget Værk saa almindeligt antaget som netop Bibelen. Dens værdifuldeste Lærdomme anses for at være selvindlysende Grundprincipper.

Nogle af Menneskehedens største Sandheder blive fæstede paa os gjennem vort Følelsesliv, og derved lære vi, at Forstanden, med alle dens Evner til at gjøre Fornuftslutninger, ikke er den eneste Kilde, hvorfra vi øse Oplysning og Kundskab. Vi veed, at vi maa være fuldstændig fri for alle legemlige Svagheder, hvis vor Fornuft skal kunne ræsonnere rigtigt. Dette er ikke alene Tilfældet med vore Tankeslutninger, men ogsaa med vore Følelser og vort Sjæleliv, som disse ere nøje forbundne med. Dersom vi ville erhverve os de Sandheder, som komme til os gjennem vort Følelses- og Sjæleliv, da maa dette være saa uberørt som

muligt af den svage og sygelige Tilstand, som Misbrug af vor aandelige Natur foraarsager. Dersom vi ville nyde Bibelen og andre hellige Skrifter og frit drikke af disse de levende Sandheders klare Kildevæld, da maa vi „hungre og tørste efter Retfærdigheden“. At læse en Bog af Nysgjerrighed er uden Nytte og Gavn. En Bog kan kun læses med Udbytte af dem, som forstaa Nytten og Nødvendigheden af de Sandheder, den indeholder.

Menneskets daglige Opførsel er sjeldent baseret paa Fornuftslutninger. Den er meget snarere Resultatet af vore Følelser og de Tilskyndelser, som opstaa fra dem. Dersom vi i saa høj Grad ere ledede af vore Tilskyndelser, hvor vigtigt er det da ikke, at disse Tilskyndelser opstaa fra Følelser, der ere blevne rensede, klargjorte og inspirerede paa rette Maade. Den, som har den hellige Skrifts Inspiration og bruger baade Hjerte og Hjerne i sin Søgen efter dens store Sandheder, vil ikke nær saa let fare vild som den, der kun bevæger sig indenfor Tankeslutningernes snævre Ramme.

Det er af Vigtighed at henlede vor Ungdoms Opmærksomhed paa det Faktum, at Tænkeevnen ikke altid giver os en sund og absolut rigtig Opfattelse af Tingene. Hvad de Unge tænke, er som oftest Resultatet af deres Følelser, Erfaringer og Vaner. Dersom de tænke ærligt, retskaffent og oprigtigt, er det, fordi de i deres Opførsel i det daglige Liv ere oprigtige, retskafne og ærlige. Der siges en hel Del om at tænke frit, men Menneskets Tænkeevne er meget begrændset og som oftest paavirket af vore Fordomme og vor Egenkjærlighed. Den har ikke nær saa meget at gjøre med Livets Lykke og Tilfredshed som korrekt Opførsel og kyske, moralske Følelser. Ordet Fornuft misbruges altfor ofte. I mindre nøjeregnende Menneskers Mund bliver det ofte ensbetydende med Spidsfindighed og Bedrag. Naar I læse den hellige Skrift, da lad eders aandelige Fornødenheder være den eneste Drivfjeder, og vær besjælede alene af den Tanke, at den hellige Skrift er en Vejleder til det højeste og bedste i Livet. I ville da forbauses over de omfangsrige og ubetalelige Sandheder, som den indeholder; men at læse en hellig Bog ved Hjælp af mathematiske Regler og Methoder vilde være den største Daarskab. „I ransage Skrifterne, fordi I mene i dem at have evigt Liv, og det er dem, som vidne om mig“. (Joh. 5:39). „Thi hvilket Menneske veed, hvad der er i Mennesket, uden Menneskets Aand, som er i ham? Saaledes har heller ingen erkjendt, hvad der er i Gud, uden Guds Aand. Men vi have ikke faaet Verdens Aand, men Aanden fra Gud, for at vi kunne vide, hvad der er os skjænket af Gud, og dette tale vi ogsaa, ikke med Ord, lærte af menneskelig Visdom, men med Ord, lærte af Aanden, idet vi tolke aandelige Ting med aandelige Ord“ (1. Kor. 2. 11—14). „Thi denne Verdens Visdom er Daarskab for Gud; thi der er skrevet: Han er den, som griber de Vise i deres Træskhed; og

atter: Herren kjender de Vises Tanker, at de ere forfængelige. Derfor rose ingen sig af Mennesker, alle Ting ere jo deres . . . men I ere Kristi, og Kristus er Guds." (1. Kor. 3. 19—23).

Joseph F. Smith.

Missionsnyheder.

Ankomst. Onsdag den 5. Juni ankom Ældsterne John Johannesen fra Raymond, Canada, og Louis Jacobsen fra Salt Lake City, Utah.

Beskikkelse. John Johannesen er beskikket til at virke paa Island og Louis Jakobsen i Aalborg Konference.

Forflyttelse. Ældste John E. Christensen er bleven forflyttet fra Aarhus Konference til Trondhjem Konference.

Afløsning. Ældsterne P. Waldemar Nielsen, som har virket som Missionssekretær, N. Fra Nielsen fra Kristiania Konference, James C. Hansen fra Aalborg Konference samt Genealog Samuel P. Jensen. Disse Brødre forlode Kjøbenhavn den 10. Juni og Liverpool den 13. Juni paa Dampskibet „Tunisian". Vi ønske dem en lykkelig og behagelig Hjemrejse.

Søndagsskolernes Program for Juli 1912.

For 1., 2. og 3. Klasses Lektier, se „Stjernen" Nr. 12, Side 187, 60. Aargang. Tag 2. Klasses for 1., 3. Klasses for 2. og 4. Klasses for 3. Klasses Lektie.

4. Klasse.

19. Lektie: Paulus kommer til Ephesus, hvor han virker i to Aar — døber nogle Disciple, som vel vare døbte, men ikke havde modtaget den Helligaand — mange Folk omvendes — Demetrius anstifter et stort Oprør. Ap. Gj. 19. Kap.
20. Lektie: Paulus drager til Grækenland og tilbage igjen — opvækker Eutikus i Troas — rejser til Assus og Milet — holder en Afskedstale til Ældsterne fra Ephesus. Ap. Gj. 20. Kap.
21. Lektie: Paulus kommer til Tyrus, Ptolemais og Cæsarea, hvor Agabus forudsiger hans Fængsling — bliver godt modtagen i Jerusalem — skildrer sin Gjerning blandt Hedningerne — overfaldes i Helligdommen af Jøderne — Krigsøversten redder ham. Ap. Gj. 21. Kap.

Foraarskonferencen i Trondhjem.

Konferencens første Møde blev afholdt Lørdag den 27. April 1912 Aften Kl. 8. Mødet aabnedes med Salmen: „Atter kraftigt saltes Forden", Bøn af Ældste Martin Christophersen og Salmen: „Nu Fryd mit Hjerte finder".

Konferencepræsident Fred. C. Mickelson bød Forsamlingen Velkom-

men, hvorefter Ældste John H. Evenson aflagde Rapport over de sidste 6 Maaneders Arbejde i Narvik Gren og Præsident Fred. C. Mickelson over Arbejdet i Trondhjems Gren, for hvilken han er Forstander. Arbejdet i disse Grene er i god Fremgang, og mange undersøge Evangeliet.

Til Afvexling blev en Sang affunget af en Kvartet.

Præsident Andrew Jenson talte derefter om Tilstanden i de forskjellige Konferencer og sagde, at de vare alle i god Fremgang, og at Udsigterne for Fremtiden vare meget lovende.

Ældste Martin Christophersen udtalte sin Tilfredshed med dette sit første Besøg til Trondhjem og opmuntrede de Tilstedeværende til Trofasthed.

Mødet sluttedes med Salmen: „Hav Tak for Profeten, du sendte". Taksigelse af Ældste Junius M. Sørensen.

Søndag Formiddag Kl. 11 blev Søndagsskolens Konference afholdt. Mødet aabnedes med Sangen: „Vær velkommen, Søndag Morgen". Bøn af Br. Hans J. Karlsen, og Sangen: „Kjære Barn, din Gud er nær dig".

Efter nogle Aabningsbemærkninger af Præsident Fred. C. Mickelson gav Ældste John H. Evenson Rapport over Søndagsskolen i Narvik Gren og Br. Hans J. Karlsen over Søndagsskolen i Trondhjems Gren. Disse to Søndagsskoler have et samlet Medlemsantal af 47, og ved Møderne er der gjennemsnitlig 77 % tilstede. 44 Søndagsskolemøder vare afholdte siden Efteraarskonferencen.

Medlemmer af den theologiske Klasse sang en Kvartetsang, hvorefter et godt Program blev udført af Børnene.

Ældste Martin Christophersen fortalte om sin Omvendelse til Evangeliet og formanede de Hellige til at leve efter dets Forskrifter. Præsident Andrew Jenson udtalte sin Tilfredshed med det udførte Program og de Fremskridt, som vare gjorte. Han sammenlignede de Sidste-Dages Helliges Opfattelse af Guddommen med den kristne Verdens og bar sit Vidnesbyrd om Evangeliets Gjengivelse i de sidste Dage.

Mødet sluttedes med Sangen: „Kom Brødre, Søstre, I, som frem". Taksigelse af Ældste A. Wilford Nielsen.

Eftermiddagsmødet begyndte Kl. 4 med Afsyngelse af Salmen: „Er Gud for mig, da træde"; Bøn af Ældste John H. Evenson, hvorefter Salmen: „Du, som dadler og fordømmer".

Følgende Missionærer aflagde Rapporter over deres Virksomhed i det forløbne Halvaar og bar deres Vidnesbyrd om Sandheden: Ældsterne Charles C. Sørensen, L. Walter Johnson, Leroy L. Larsen, A. Wilford Nielsen, Hilbert K. Andersen og Søster Hulda G. Mickelson.

Sangkoret afsang derpaa Sangen: „Ære være Gud".

Præsident Fred. C. Mickelson aflagde Rapport over Arbejdet, der var udført siden sidste Konference, som følger: 9 Ældster have virket i Løbet af Vinteren og besøgt 11,052 Familier med Skrifter, uddelt 40,013 Skrifter og 1,197 Bøger. 721 Familier ere efter Indbydelse besøgte, og 133 Møder ere afholdte. 4 Personer ere tillagte Menigheden ved Daab, 7 Børn velsignede og 1 ordineret til Præstedømmet.

Præsident Andrew Jenson foreslog dernæst Kirkens General-Autori-

teter, som de bleve vedtagne i den i April afholdte General-Konference i Salt Lake City, Utah, samt Missionens og Konferencens Embedsmænd som følger: Rudger Clausen som Præsident over den europæiske Mission, Andrew Jenson som Præsident over den skandinaviske Mission, indtil han rejser hjem; derefter vil Martin Christophersen indtage hans Plads med Oluf J. Andersen som Oversætter og Redaktionssekretær ved „Skandinaviens Stjerne" og P. Valdemar Nielsen som Missionens Sekretær.

Ældste Junius M. Sørensen blev løst med Tilladelse til at rejse til sit Hjem.

Følgende Beskikkelser bleve derefter foreslaaede og vedtagne:

Fred. C. Mickelson som Præsident over Trondhjems Konference og Forstander for Trondhjems Gren med A. Wilford Nielsen, Charles C. Sørensen og Hulda G. Mickelson som Medarbejdere i Grenen.

Hilbert K. Andersen som Forstander for Narvik Gren med L. Walter Johnson som Medarbejder.

John H. Evanson som Forstander for Bodø Gren med Leroy L. Larsen som Medarbejder.

Ældste Junius M. Sørensen udtalte sin Glæde over at kunne gaa tilbage til sit Hjem. Han fortalte nogle af sine Erfaringer i Missionsmarken og bar et kraftigt Vidnesbyrd om „Mormonismens" Guddommelighed.

Mødet sluttedes med Salmen: „Langt, langt herfra". Taksigelse af Br. John Øien.

Næste Møde afholdtes om Aftenen Kl. 8. Det aabnedes med Salmen: „Zion, naar paa dig jeg tænker"; Bøn af Ældste Charles C. Sørensen, hvorefter Salmen: „Mester, se Uvejret truer". Præsident Martin Christophersen talte dernæst til Forsamlingen. Han roste Sangkoret for dets ypperlige Sang og omtalte, hvorledes han for mange Aar siden var bleven omvendt ved at lytte til Kristiania Sangkor. Han opmuntrede de Hellige til at staa trofaste under alle Livets Tilskikkelser.

Koret sang derefter til Afvexling: „Hvil fra dit Arbejde".

Præsident Andrew Jenson udtalte først sin Glæde over Sangkorets store Fremgang og gav derpaa en Skildring af sin Drengetid i Danmark og som ungt Menneske i Utah. Derefter omtalte han Evangeliets første Principper og lagde særlig Vægt paa Daab ved Neddyppelse og Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave.

Mødet sluttedes med Salmen: „Jesus, min Frelser kjær". Taksigelse af Ældste Walter Johnson.

Mandag den 30. April blev der afholdt et Præstedømsmøde, ved hvilket alle Missionærerne aflagde Rapport over deres Arbejde i de sidste sex Maaneder. Mange gode og nyttige Raad og Instruktioner bleve givne af Præsidenterne Jenson og Christophersen.

Om Aftenen Kl. 8 holdt Missionspræsident Andrew Jenson et Foredrag om sin Rejse omkring Jorden og sit Besøg i Palæstina.

Efter Foredraget blev der holdt en lille Fest til Ære for Præsident Jenson, ved hvilken der blev overrakt ham en lille Gave som Tegn paa Ældsternes og de Helliges Respekt og gode Følelser for ham.

John Ewenson,
Sekretær.

Kristus prædikede i Aandeverdenen.

Følgende Spørgsmaal og Svar fandtes fornylig i et amerikansk Kirkeorgan, Christian Standard:

Spørgsmaal: Vær saa venlig at forklare, hvad der menes med, at Kristus „prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring". (1. Pet. 3. 19.)

Svar: „En stor Bibelforsker og Lærer sagde en Gang til sin Klasse: „Unge Brødre, lad altid den hellige Skrifts Mening være just den, der fremgaar af Ordene". Dette er et godt Raad, og den bedste Maade at forstaa Skriften paa er at holde sig til de Ord, den indeholder. I dette Tilfælde staar der tydeligt, at Kristus prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring, og vi maa derfor helst forstaa det, som det staar."

Dersom Bibelforskere blot vilde holde sig til den Mening, der fremgaar af Skrifternes Ord, vilde der ikke opstaa nogen Vanskeligheder, men Ulykken er, at de prøve at lægge en anden Mening ind i dem end den, de i Virkeligheden indeholde.

Til saadanne Spørgsmaal maa de henregnes, om hvilke Bibelen selv siger, at de ere saa tydelige, „at de, som vandre paa denne Vej, endog enfoldige, skulle ikke fare vild".

Hvorfor saa megen Dunkelhed med Hensyn til Læren om, at Kristus prædikede for „Aanderne i Forvaring"? Jesus sagde: „Den Time kommer, ja, den er nu, da de Døde skulle høre Guds Søns Røst, og de, som høre den, skulle leve". Længere fremme i samme Kapitel udbryder han: „Alle de, som ere i Gravene, skulle høre hans Røst". Hvorfor saa tvivle om Meningen af det Skriftsted hos Peter? Er det urimeligt at antage, at han, som var given „Almagt i Himlen og paa Jorden", var i Stand til at gaa til Aandeverdenen og der forkynde det glade Budskab?

Vi virke blandt Menneskene i denne Verden, besøge dem fra Tid til anden og forsøge paa at faa dem til at forstaa Guds Ord og dets Forjættelser; hvorfor skulde saa ikke den samme Virksomhed kunne udfoldes paa den anden Side Graven?

Denne Lærdom var ikke ny for dem, til hvem Peter skrev, thi den er omtalt i den hellige Skrift. Alting tyder paa, at de, som ikke have modtaget Sandheden i dette Liv, ville faa Lejlighed til at gjøre det i det næste. Malachias hentydede til dette, da han sagde: „Se, jeg vil aabenbare Præstedømmet til dig ved Profeten Elias' Haand . . ., og han skal plante Fædrenes Forjættelser i Børnenes Hjerter, og Børnenes Hjerter skulle omvendes til Fædrenes. Om dette ikke blev saaledes, vilde den ganske Jord blive lagt aldeles øde ved hin Dags Tilkommelse". „Vende Fædrenes Hjerter til Børnene", naar Fædrene ere gaaede til den anden Verden, mange uden at have hørt Evangeliet her.

Da Frelseren blev korsfæstet, sagde han til den ene af de to Røvere: „I Dag skal du være med mig i Paradis". Efter sin Opstandelse sagde han til Marie: „Rør ikke ved mig, thi jeg er endnu ikke opfaren til min Fader; men gaa til mine Brødre og sig dem: Jeg farer op til min Fader og eders Fader". Dette var tre Dage efter, at han havde sagt til Røveren, at han skulde være med ham i Paradis. Er Apostlen

Peters Ord ikke en tydelig Forklaring paa, hvor Jesus var i de tre Dage?

Tænk paa de mange Millioner Aander, som have forladt denne Tilværelse uden at høre Evangeliet, og hvis Liv ere ligesaa dyrebare i vor himmelske Faders Aasyn som dem, der annammede Jesu Lære her paa Jorden. Gud anser ikke Personer, og vi vide, at han giver ethvert Menneske Lejlighed til at opnaa Frelse.

De Sidste-Dages Hellige tro, at Gud har aabenbaret Læren om „Frelse for de Døde", og de have været virksomme i Arbejdet for dem, som ere døde uden at have været i Stand til at kunne gjøre noget for sig selv. De have brugt Millioner af Dollars til denne Virksomhed, og Millioner af vore Forfædre have faaet Evangeliets Ordinancer udførte for sig.

Der er intet urimeligt i en saadan Lærdom; thi Kristus gjorde noget for hele Verden, som dens Indvaanere ikke kunde gjøre for sig selv. Evangeliet blev gjengivet og forkyndt af Kristus i Kjødet. Han valgte Mænd, som vare værdige til at modtage et saadant Kald, og sendte dem ud for at „prædike i hele Verden til et Vidnesbyrd for alle Folk".

Vi have ikke nogen Beretning om, hvad han gjorde, eller hvorledes han gjorde det, men Skriften siger, at han „prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring". Han forkyndte dem sikkert den samme Lære, som han havde givet til Menneskene paa Jorden, og før han forlod dem, indsatte han Mænd til at lede dette Arbejde. Siden da er det ikke ophørt for et Øjeblik, men Sandheden bliver stadig forkyndt for de Døde. Ethvert Menneske, som heri Livet er værdig til dette Kald, vil fortsætte sin Virksomhed paa den anden Side Graven. (Liahona.)

Det sidste Vidnesbyrd.

Den 1. Maj 1912 døde Samuel G. Park i en Alder af 87 Aar efter et flere Maaneders Sygeleje. Han var Præsident over Højpræsternes Quorum i Ensign Stav, og den 19. December 1911 talte han for sidste Gang i deres Forsamling. Han havde ligesom en Forudanelse om, at det var sidste Gang, han bar sit Vidnesbyrd til dem, og hans Tale formede sig derfor til et Farvel til hans Medbrødre og et kraftigt Vidnesbyrd om Herrens Værk, som han havde kjæmpet og virket for hele sit Liv. Hans Tale lød saaledes:

Mine kjære Brødre! Jeg føler, efterhaanden som jeg bliver ældre og dette gamle Legeme svagere, at I blive mig kjærere, at Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige for hver Time bliver mig mere dyrebar, at mine Brødre og Søstre blive mig kjærere, og at jeg elsker dem stedse højere, stedse inderligere.

Jeg var til det første Ward i Aftes, og det var min Hensigt at gaa hjem til tredie Avenue efter Mødet, men jeg var ikke i Stand dertil. Jeg var sengeliggende hele Dagen, men stod op i Morges og

var en lille Smule fortørnet. Jeg tænkte nemlig, at der mulig var en Fjende, som prøvede paa at hindre mig i at gjøre min Pligt, og jeg ønskede, at jeg var stærk nok til at frigjøre mig for ham, men jeg er meget svag, og mine Skridt blive mere og mere usikre. Jeg føler saa stor Interesse for mine Brødre og mine Søstre, at jeg gjerne hele Tiden vilde tale til dem og formane dem, hvis jeg var i Stand dertil.

Jeg forenede mig med Kirken, da jeg var 15 Aar gammel. Min Moder var meget imod det og sagde til mig: „Hamilton, du har bragt Vanære over Familien. Jeg føler større Sorg derover, end da din Fader døde". Dette bedrøvede mig meget, og jeg begyndte at græde; thi jeg elskede min Moder højt. Jeg husker tydeligt, at jeg gik ud i Haven, lagde mig ned i Græsset og bad om at maatte dø. Medens jeg laa saaledes, hørte jeg en Stemme, som sagde til mig: „Hamilton, hvad du har gjort er velbehageligt i din himmelske Faders Øjne. Den unge Mand, Joseph Smith, er en Profet; han er uden Plet og Lyde, udvalgt i Himlen og kaldet af Gud. Dersom du vil være trofast til Enden, vil Gud give dig en evig Arv i det celestiale Rige, hvor Gud og Kristus ere". Dette Vidnesbyrd har fulgt mig gjennem hele Livet. Min Moder sluttede sig til Kirken noget efter og kom til dette Land, gik over Sletterne med en Trækkevogn og døde som en trofast Sidste-Dages Hellig i sit 93. Aar.

Til de Brødre, som i Dag have sluttet sig til dette Quorum og ere blevne ordinerede til Guds Højpræster, ønsker jeg at sige, at vi byde eder Velkommen og haabe, at alle de herlige Ting, som udtaltes paa eders Hoveder, da I bleve ordinerede, maa blive eder til Del, at I maa opnaa Herrens Herlighed og eders egen Sjæls Frelse. Endvidere ønsker jeg i Dag at sige til denne Forsamling, at hvis der er nogen Mand her, som tænker, at hans Forretninger ere af større Vigtighed for ham end hans Pligter overfor Gud, da lad ham vogte sig. Jeg er nu i mit Livs Aften; Fremtiden og det, som den vil bringe mig, fylder min Sjæl, og Nutiden taber al Interesse for mig. Medens det er rigtigt og nødvendigt, at Mennesker udføre deres daglige Gjerning og opholde Guds Riges verdslige Affærer, saa siger jeg til eder: Forsøm ikke eders Pligter mod Gud og eders hellige Religion; thi naar I blive saa gamle som jeg, vil Spørgsmaalet ikke dreje sig om, hvor mange Aktier I eje i denne eller hin Forretning, hvor mange Vexler I kunne indløse, eller hvor megen Rigdom I besidde af Gods og Guld, men Spørgsmaalet vil først og fremmest blive: Have I været tro mod Gud og mod hans hellige Religion? Have I forsømt nogen af eders Pligter? Have I nogensinde svigtet et Hverv eller ladet en Ven i Stikken? Derfor siger jeg til vore Brødre, som have forenet sig med os denne Morgen: Velkommen, tusinde Gange Velkommen til vort Quorum.

Nu ønsker jeg at sige til mine Brødre, at det ikke er ret meget, jeg er i Stand til at udføre, men jeg kan bære Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed. Jeg er nu i mit 87. Aar, og jeg har set Herrens styrende Haand og Kraft gjennem hele mit Liv. Jeg har maaske ikke Lejlighed mere til at bære mit Vidnesbyrd til eder, mine Brødre, thi jeg føler

mig meget svag i Dag, og mine Ben ryste under mig. I mine unge Dage, i min første Manddom, har jeg været blandt de Døende og de Døde ved en Jernbaneulykke i mit Fædreland, og jeg har flygtet i Skræk fra en brændende Mine; men „Mormonismen" var for mig Sandhed og Joseph Smith den levende Guds Profet. I dette smukke Land har jeg døjet Kulde i Bjergene, Sult imellem Klipperne og Tørst i Ørkenen, hvor Vand ikke fandtes; men „Mormonismen" var for mig Sandhed og Joseph Smith Guds store Profet. I denne smukke Stad har jeg betragtet de Dødes Ansigter; min Sjæl har været fyldt med bitter Sorg og Skuffelse, og mine kjæreste Ønsker ere blevne tilintetgjorte af Dødens kolde Haand; men „Mormonismen" var for mig Sandhed og Joseph Smith sendt af Gud.

Paa mine Missionsrejser har jeg, vaklende og fortumlet, klynget mig til de skjælvende Master paa det af de oprørte Bølger omtumlede Skib, medens heftige Vinde hylende sled i Sejl og Rigning, bjerghøje Bølger rullede over Dækket og Himmel og Hav syntes at mødes og ligesom kysse hinanden, indtil det saa' ud, som om Alt var tabt og den vaade Grav uundgaaelig, da stærke Mænd frygtede, og modige Hjerter bleve bøjede; men dog vidste jeg, at „Mormonismen" var Sandhed og Joseph Smith en Guds Profet.

Gud velsigne eder, mine Brødre!

Missionærernes Rapport for Maj 1912.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Skrifter omsatte	Bøger omsatte	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Ordinerede	Børn velsignede
Christen M. Jensen	Aalborg	13	4337	106	1305	369	49	3	2	
Peter H. Sørensen	Aarhus	18	10320	90	5062	379	93	2		1
Richard C. Miller	Kjøbenhavn	21	5401	155	2023	346	122	11		1
Hyrum D. Jensen	Bergen	14	4415	257	2666	604	88	1		1
C. M. Nielsen	Kristiania*									
Fred. C. Mickelson	Trondhjem	9	2963	202	291	460	57	4	2	6
Totalsum for Missionen		75	27436	810	11347	2158	409	21	4	9

* Da „Stjernen" gik i Trykken, havde vi endnu ikke modtaget Rapporten fra Kristiania.

Indhold:

Udgivet og forlagt af Martin Christophersen, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).